

Doniyor kitobi — bir yuz o‘ttiz ikkinchi

Ikkinchi sinovning bashoratli ahamiyatini ochib berish: Hayvonning surati va 144 000 ning muhrlanish vaqtini tushunish

Jeff Pippenger

2024-03-12

Oldingi maqolalarda biz uch farishta orqali ifodalangan uch sinovning ikkinchi sinoviga xos bo‘lgan bashoratli xususiyatlarni aniqlashga vaqt ajratdik. Har bir farishta muayyan bir sinovni ifodalaydi, va ikkinchi sinov ko‘rinishga oid sinov sifatida tasvirlanadi. Biz uchala farishtani aniqladik, va ularga tegishli sinovlar Doniyor kitobining birinchi bobida ham ko‘rsatilgan bo‘lib, u yerda uch sinovning ikkinchisi Doniyor hamda uch sodiq kishining Bobil taomi o‘rniga sabzavotli taomni iste’mol qilganlaridan keyingi tashqi ko‘rinishiga asoslangan edi. Ikkinchi sinovning yana bir xususiyati shundaki, u ko‘pincha Jamoat va Davlatning birikishini ifodalovchi timsol orqali tasvirlanadi.

Uchala farishta ham, ularning tegishli sinovlari ham Ibtido kitobining o‘n birinchi bobida Nimrodtning Bobili qulashida ko‘rsatilgan. Bu yerda uch sinov “qani endi” iborasining uchinchi, to‘rtinchi va yettinchi oyatlarda uch marta qo‘llanishi orqali ifodalangan. To‘rtinchi oyatdagi “qani endi” iborasining ikkinchi qo‘llanishi ikkinchi farishtaning sinovini belgilaydi.

Va ular dedilar: “Qani, o‘zimizga bir shahar va cho‘qqisi osmonga yetadigan bir minora quraylik; va o‘zimizga nom qozonaylik, toki butun yer yuzi bo‘ylab tarqalib ketmaylik”. Ibtido 11:4.

Shahar davlatni, minora esa jamoatni ifodalaydi. Shuningdek, ular o‘zlariga nom chiqarish istaklari bilan ifodalanganidek, muayyan bir fe‘l-atvorni ham xohladilar. Ikkinchi sinovda fe‘l-atvor ko‘pincha namoyon bo‘ladi va bu Qobil bilan Hobil, dono va nodon qizlar misolida, yoki Doniyorning ikkinchi sinovida Bobil taomini yeganlar bilan sabzavot yeganlar o‘rtasidagi tashqi ko‘rinishdagi farqda ifodalanganidek, unga zid bo‘lgan qarama-qarshi fe‘l-atvor bilan taqqoslash orqali yuz beradi.

Itimos qilaman, xizmatkorlaringni o‘n kun sinab ko‘rgin; bizga yeyish uchun dukkakli ovqat, ichish uchun esa suv berilsin. So‘ngra bizning chehralarimizni va shoh taomidan yeb yuradigan bolalarning chehralarini huzuringda ko‘zdan kechirgin; nima ko‘rsang, xizmatkorlaringga shunga muvofiq muomala qilgin. Shunda u bu ishda ularga rozi bo‘lib, ularni o‘n kun sinab ko‘rdi. O‘n kunning oxirida esa ularning chehralari shoh taomidan yeb yuradigan barcha bolalarnikidan ko‘ra chiroyliroq va badanlari to‘laroq ko‘rindi. Doniyor 2:12–15.

Millerchilar tarixida ikkinchi farishtaning sinovi ikki toifa sajda qiluvchilarni namoyon qildi. Sinovdan o‘ta olmagan toifa Rimning qizlariga aylandi, boshqa toifa esa ilgari lab borayotgan nurga ergashishda davom etayotgan sodiqlar bo‘ldi. Rimning qizlari onaning bashoratli tabiatini aks ettiradi, va ular qiziga aylangan o‘sha ona fahishalarning onasi sifatida aniqlanadi. Bashoratiy

ma'noda, fahisha — papalik timsolida bo'lgani kabi, davlat bilan munosabatga kirishadigan jamoatdir.

Vahiy kitobining o'n to'rtinchi bobidagi uch farishtadan birinchisi, Doniyor kitobining birinchi bobida bo'lgani kabi, uch farishtaning har biriga xos bo'lgan uchala sinovning barchasini o'zida mujassam etadi. Doniyor 12-bobda ham uch bosqichli sinov jarayoni ko'rsatib berilgan, shunday qilib, uch bosqichli sinov jarayoni Doniyor kitobining ham boshida, ham oxirida mavjuddir.

Ko'plar poklanadi, oq qilinadi va sinaladi; ammo fosiqlar fosiqlik qilishda davom etadilar; fosiqlardan hech biri anglamaydi; lekin donolar anglaydilar. Doniyor 12:10.

O'ninchi oyatdagi birinchi sinov — muqaddas maskanning hovlisida, qo'zi so'yiladigan va gunohkorga oqlanish nisbat beriladigan joyda sodir bo'ladigan poklanishdir. O'ninchi oyatdagi ikkinchi sinov — oq qilinmoqdir; bu muqaddas maskandagi Muqaddas joy bilan ifodalanadi va imonliga muqaddaslanish ato etiladigan holatni anglatadi. Uchinchi bosqich — sinalmoqdir; bu Xudoning xalqi muhrlanadigan va ulug'lanish amalga oshadigan O'ta Muqaddas Joy hukmini anglatadi. Sajda qiluvchilarning ikki toifasi tushunmaydigan fosiqlar va tushunadigan donolar bilan ifodalanadi.

Muqaddas Kalomda ko'p bora tasvirlangan ikkinchi sinov ko'rinadigan bir sinovni ifodalaydi; unda sajda qiluvchilarning ikki toifasi namoyon bo'ladi va Jamoat bilan Davlatning birlashuvi ramziy tarzda ifodalanadi. Xuddi shuningdek muhim jihat shundaki, ikkinchi sinovning bir xususiyati uning uchinchi sinovdan oldin kelishidir, uchinchi sinov esa hukmni ifodalaydi. Biroq uchinchi sinovning hukmiga oid muhim bir qayd bor, chunki uchala sinovning har biri hukmni o'z ichiga oladi, ammo birinchi ikki sinov hali ham xarakterning shakllanishi mumkin bo'lgan tarixiy davrga joylashtirilgan. Uchinchi sinov esa bundan farq qiladi, chunki u bashoratli lakmus sinovi bo'lib, sinov jarayonining avvalgi ikki bosqichida siz sajda qiluvchilarning qaysi toifasiga aylanganingizni shunchaki aniqlab beradi.

2001-yil 11-sentabrda boshlangan va Amerika Qo'shma Shtatlarida yakshanba qonuni bilan yakunlanadigan bir yuz qirq to'rt mingning muhrlanish davrida uchta sinov mavjud. Birinchi sinov 2001-yil 11-sentabrda farishta tushgan paytda bo'ldi, va 1840-yil 11-avgustda Millerchilar tarixida tushgan farishta bilan muvofiq ravishda, bu sinov ovqatlanish ustidagi sinovdir. Doniyor kitobining birinchi bobida birinchi sinov Doniyor o'z yuragida podshohning taomidan yemayman deb qaror qilganida bo'lgan. Muqaddas Ruh Masihning suvga cho'mishida tushganida va U keyin qirq kun ro'za tutganida, Uning birinchi sinovi ovqatlanish edi.

Bir yuz qirq to'rt ming kishining muhrlanish vaqtida uchinchi va oxirgi sinov — yakshanba qonunidir. O'sha vaqtda yettinchi kun Shabbatining da'volarini anglagan va quyosh kuni sajda qilishni tanlaganlarning barchasi hayvonning tamg'asini oladilar va ular abadiyat uchun yo'qolgan bo'ladilar. Uch yildan so'ng, Doniyor kitobining birinchi bobida, Doniyor va uch nafar sodiq yigit Navuxodonosor huzuriga (yakshanba qonunining timsoli) oldingi uch yil davomidagi tayyorgarliklari yuzasidan hukm qilinish uchun olib kelindilar. Ota va O'g'il Nimrodning isyon haqidagi hikoyasida uchinchi "boraylik"da pastga tushganlarida, bu ularning tilini chalkashtirish va ularni yer yuziga tarqatib yuborish uchun edi. Uchinchi sinov — ikki toifani abadiyat uchun

ajratib qo'yadigan lakmus sinovidir.

“Begona o'tlar haqidagi masal ham, to'r haqidagi masal ham barcha yovuzlarning Xudoga yuz buradigan biror vaqt bo'lmasligini ravshan o'rgatadi. Bug'doy bilan begona o'tlar o'rim-yig'imgacha birga o'sadi. Yaxshi va yomon baliqlar yakuniy ajratilish uchun birga qirg'oqqa tortib chiqariladi.

“Yana, bu masallar hukmdan keyin sinov muddati bo'lmasligini o'rgatadi. Xushxabar ishi yakunlangach, darhol yaxshilar bilan yomonlar o'rtasida ajratish sodir bo'ladi va har bir toifaning taqdiri abadiy ravishda belgilab qo'yiladi.” Christ's Object Lessons, 123.

Yuz qirq to'rt mingning muhrlanish vaqti tez orada keladigan Yakshanba qonuni bilan yakunlanadi, va o'sha uchinchi sinov bilan 2001-yil 11-sentabrda kelgan birinchi sinov orasida ikkinchi sinov Laodikeya Adventizmi ustiga keltiriladi. Chunki “hukmdan keyin sinov muddati yo'q”, zero o'shanda xushxabarning ishi yuz qirq to'rt ming uchun tamom bo'ladi.

Opa Uayt bir necha joyda shuni o'rgatadiki, agar biz birinchi sinovdan o'tmasak, unda ikkinchi sinovdan ham o'ta olmaymiz, va ikkinchi sinovdan muvaffaqiyatli o'tmasdan turib, uchinchi, lakmus sinovida muvaffaqiyatsizligimizni namoyon qilamiz.

“Menga Masihning birinchi kelishi haqidagi e'lon yana ko'rsatildi. Iso yo'lini tayyorlash uchun Yahyo Ilyosning ruhi va qudratida yuborilgan edi. Yahyoning guvohligini rad etganlar Isoning ta'limotlaridan foyda ko'rmadilar. Uning kelishini oldindan bildirgan xabarga qarshilik ko'rsatganliklari ularni shunday bir holatga qo'ydi, U Masih ekanining eng kuchli dalillarini ham ular osonlikcha qabul qila olmadilar. Shayton Yahyoning xabarini rad etganlarni bundan ham ilgarilab borishga, Masihni rad etib, xochga mixlashgacha olib bordi. Buni qilish bilan ular o'zlarini shunday bir holatga qo'ydi, Hosil bayrami kunidagi barakani qabul qila olmadilar; holbuki o'sha baraka ularga samoviy muqaddasxonaga olib kiruvchi yo'lni o'rgatgan bo'lur edi. Ma'bad pardasining yirtilishi yahudiylarning qurbonliklari va marosimlari endi qabul qilinmasligini ko'rsatdi. Ulug' Qurbonlik taqdim etilgan va qabul qilingan edi, va Hosil bayrami kunida tushgan Muqaddas Ruh shogirdlarning fikrini yer yuzidagi muqaddasxonadan samoviy muqaddasxonaga qaratdi; Iso O'z qoni bilan o'sha yerga kirgan edi, toki O'z shogirdlari ustiga O'z kafforatining foydalarini yog'dirsin. Ammo yahudiylar butunlay zulmatda qoldilar. Ular najot rejasiga doir ega bo'lishlari mumkin bo'lgan barcha nurni yo'qotdilar va hanuz o'zlarining behuda qurbonliklari hamda nazrlariga ishonishda davom etdilar. Samoviy muqaddasxona yer yuzidagisining o'rnini egallagan edi, ammo ular bu o'zgarishdan bexabar edilar. Shu sababli ular muqaddas joydagi Masihning shafosatidan foyda ko'ra olmadilar.”

“Ko'plar yahudiylarning Masihni rad etib, xochga mixlashdagi yo'liga dahshat bilan qaraydilar; va Uning sharmandali haqoratlanishi tarixini o'qir ekanlar, o'zlarini Uni sevaman, deb o'ylaydilar hamda Butrus singari Uni inkor etmagan bo'lur edik, yahudiylar singari Uni xochga mixlamagan bo'lur edik, deb hisoblaydilar. Ammo barcha qalblarni o'qiydigan Xudo, ular Iso uchun his qilganliklarini da'vo etgan muhabbatni sinovdan o'tkazdi. Butun osmon birinchi farishtaning xabari qanday qabul qilinishini eng chuqur qiziqish bilan kuzatdi. Lekin Isoga muhabbat qo'yganini da'vo qilgan va xoch haqidagi qissani o'qiganda ko'z yosh to'kkan

ko'plar, Uning kelishi haqidagi xushxabarga masxara qildilar. Xabarni quvonch bilan qabul qilish o'rniga, uni aldanish, deb e'lon qildilar. Ular Uning zohir bo'lishini sevganlardan nafratlandilar va ularni jamoatlardan quvib chiqardilar. Birinchi xabarni rad etganlar ikkinchisidan foyda ko'ra olmadilar; shuningdek, ularni imon orqali Iso bilan birga samoviy muqaddas maskanning eng muqaddas joyiga kirishga tayyorlashi kerak bo'lgan yarim tun nidosidan ham foyda ko'ra olmadilar. Va avvalgi ikki xabarni rad etganlari sababli, ular o'z tushunchalarini shunchalik qorong'ilashtirdilarki, eng muqaddas joyga yo'lni ko'rsatadigan uchinchi farishtaning xabarida hech qanday nurni ko'ra olmaydilar. Menga ko'rsatildiki, yahudiylar Isoni xochga mixlaganlari kabi, nomigagina masihiy jamoatlar ham bu xabarlarini xochga mixlaganlar, va shu bois ular eng muqaddas joyga boradigan yo'l haqida hech qanday bilimga ega emaslar hamda u yerda Isoning shifoatidan foyda ko'ra olmaydilar. Behuda qurbonliklarini keltirgan yahudiylar singari, ular ham Iso tark etgan bo'linmaga o'zlarining behuda ibodatlarini taqdim etadilar; va bu aldovdan mamnun bo'lgan Shayton diniy qiyofaga kiradi hamda o'zini masihiy deb e'tirof etuvchi bu kishilarning ongini o'ziga tortadi, o'z qudrati, alomatlari va yolg'on mo'jizalari bilan ularni o'z tuzog'iga mahkam bog'lash uchun ish ko'radi." Ilk Yozuvlar, 259–261.

Agar biz 2001-yil 11-sentyabr orqali ifodalangan ogohlantirish xabarini qabul qilmasak, unda u yetib kelganda, albatta, yakshanba qonunini qabul qilamiz, albatta, agar o'sha paytgacha hali tirik bo'lsak. Shunday ekan, bizning abadiy taqdirimiz belgilanadigan sinov va yakshanba qonuni chog'ida muhrlanishimizdan oldin o'tishimiz lozim bo'lgan sinov — ya'ni sinov muddati yopilishidan oldin albatta yengib o'tishimiz kerak bo'lgan sinov — ikkinchi sinovdir, va u hayvonning suratiga oid sinovdir.

“Rabbiy menga yirtqich hayvonning surati inoyat muddati yopilishidan oldin shakllanishini aniq ko'rsatdi; chunki u Xudoning xalqi uchun ulug' sinov bo'ladi va u orqali ularning abadiy taqdiri hal etiladi. Sizning nuqtai nazaringiz shu qadar ziddiyatlar qorishig'idan iboratki, uning bilan juda ozchilikgina aldangan bo'lur.

“Vahiy 13-bobda bu mavzu aniq bayon etilgan; [Vahiy 13:11–17, iqtibos keltirilgan].”

“Bu Xudoning xalqiga muhrlanishlaridan oldin bo'lishi zarur bo'lgan sinovdir. Uning qonuniga rioya qilish va soxta shanbani qabul qilishdan bosh tortish orqali Xudoga sadoqatini isbotlaganlarning barchasi Rabbiy Xudo Yahovaning bayrog'i ostidan joy oladilar va tirik Xudoning muhrini qabul qiladilar. Osmoniy manbadan bo'lgan haqiqatdan voz kechib, yakshanba shanbasini qabul qiladiganlar esa hayvonning tamg'asini qabul qiladilar.” Manuscript Releases, 15-jild, 15.

Bir yuz qirq to'rt mingning muhrlanish vaqtidagi ikkinchi sinov bashoratli ko'ruv sinovidir. U Amerika Qo'shma Shtatlarida hayvon suratining shakllanishini tan olishni talab qiladi va bu sinov faqat Xudoning bashoratli Kalomi orqali ochib berilishi mumkin. Bundan ham ortig'i, Xudoning bashoratli Kalomi faqat satr ustiga satr metodologiyasi sifatida ifodalangan kechgi yomg'ir xabarini yeyishni tanlaganlar tomonidan tushuniladi. Agar Vahiy kitobining o'n sakkizinchi bobidagi qudratli farishta tushib kelganida uning qo'lida bo'lgan xabarni yeyishdan bosh tortsak, hayvon suratining shakllanishini tanib olish qobiliyatiga ega bo'lmaymiz.

Farishtaning qo‘lidagi xabarni yeyish uchun bashoratni o‘rganuvchi talaba farishtaning qo‘lida bir xabar borligini ko‘ra olishi talab etiladi. Vahiy kitobining o‘n sakkizinchi bobidagi qudratli farishta tushib kelganda, oyat uning qo‘lida biror narsani ko‘rsatib bermaydi, ammo satr ustiga satr metodologiyasi bir necha guvohlar asosida tushib keladigan farishtalarning qo‘lida har doim xabar bo‘lishini aniqlab beradi. Satr ustiga satr metodologiyasini rad etuvchilar, hayvonning surati Amerika Qo‘shma Shtatlarida shakllanayotganiga dalil beradigan xabarga nisbatan ko‘rdirlar. Bu tan olinishi kerak, chunki bizning abadiy taqdirimiz ana shu haqiqatni tan olishga asoslangan. Satr ustiga satr tarzida, Opa Uayt birinchi farishtaning bashoratli xususiyatlarini Vahiy kitobining o‘n sakkizinchi bobidagi qudratli farishtaning ayni xususiyatlari bilan aynanlashtiradi.

“Menga osmondagi butun mavjudot yer yuzida davom etayotgan ishga qanday qiziqish bildirayotganini ko‘rsatdilar. Iso qudratli bir farishtaga yer aholisini Uning ikkinchi marta zohir bo‘lishiga tayyorlanish haqida ogohlantirish uchun tushishni buyurdi. Farishta osmondagi Isoning huzuridan chiqqanida, uning oldidan nihoyatda yorqin va ulug‘vor bir nur borardi. Menga uning vazifasi yerni o‘z ulug‘vorligi bilan yoritish va insonni Xudoning yaqinlashib kelayotgan g‘azabi haqida ogohlantirish ekanligi aytili. Son-sanoqsiz kishilar bu nurni qabul qildilar. Ularning ba‘zilari juda jiddiy ko‘rinar, boshqalari esa quvonchga to‘lib, zavq-u shavqqa g‘arq bo‘lgan edilar. Nurni qabul qilganlarning hammasi yuzlarini osmonga qaratib, Xudoni ulug‘ladilar. Garchi u barchaga sochilgan bo‘lsa-da, ayrimlar faqat uning ta‘siri ostiga kirdilar, ammo uni chin yurakdan qabul qilmadilar. Ko‘plar buyuk g‘azabga to‘ldilar. Xizmatchilar va xalq nopoklar bilan birlashib, qudratli farishta sochgan nurga qat‘iy qarshilik ko‘rsatdilar. Ammo uni qabul qilganlarning hammasi dunyodan chetlandilar va bir-birlari bilan chambarchas birlashdilar.”

“Shayton va uning farishtalari imkon qadar ko‘proq kishilarning ongini nurdan chalg‘itishga astoydil kirishgan edilar. Uni rad etganlar zulmatda qoldirildilar. Men Xudoning farishtasi O‘zini Uning xalqi deb e‘lon qilgan kishilarni eng chuqur qiziqish bilan kuzatib turganini ko‘rdim, toki samoviy manbadan kelgan xabar ularga taqdim etilganda ular namoyon etgan xarakterni qayd etsin. Va Isoga sevgi izhor qilgan juda ko‘plar samoviy xabardan nafrat, masxara va istehzo bilan yuz o‘giranlarida, qo‘lida pergament tutgan bir farishta bu sharmandali qaydni yozib bordi. Butun osmon Iso O‘zini Uning izdoshlari deb tan olganlar tomonidan shunday mensilmagani uchun g‘azabga to‘ldi.” Ilk asarlar, 245, 246.

Mazkur parchada Vahiy kitobining o‘n to‘rtinchi bobidagi birinchi farishta “yer yuzida yashovchilarni Uning ikkinchi zohir bo‘lishiga tayyorlanishga ogohlantirish uchun” “yuborilgan” edi; bu aynan Vahiy kitobining o‘n sakkizinchi bobidagi farishtaning ishidir. Birinchi farishtaning missiyasi “yerni o‘z ulug‘vorligi bilan yoritish va insonni Xudoning kelayotgan g‘azabi haqida ogohlantirish” edi; bu esa yana o‘n sakkizinchi bobdagi farishtaning missiyasidir. Xabarni qabul qilganlar “Xudoni ulug‘ladilar”, xabarni rad etganlar esa “to‘la zulmatda qoldirildilar.”

Doniyor va uch nafar sodiq yigit samoviy taomni yeyishni tanladilar, boshqa guruh esa Bobilning taomini yedi. O‘n kunlik “ko‘rgazmali sinov” oxirida Doniyor va uning hamrohlari Xudoni ulug‘ladilar, chunki ularning chehralari Bobilning taomini yeganlarnikidan ko‘zga ko‘rinarli darajada to‘laroq va chiroyliroq edi. Vahiy kitobining o‘n to‘rtinchi bobidagi birinchi farishtaning xabari, abadiy xushxabarni ta‘riflashi doirasida, shu uchala sinovning barchasini o‘zida ifodalaydi.

Birinchi sinov — Xudodan qo‘rqish, ikkinchisi — Unga ulug‘vorlik berish, uchinchi sinov esa hukm soati yetib kelgan paytdir. O‘ninchi bobda Yuhanno orqali tasvirlanganidek, birinchi farishtaning qo‘lidan kichik kitobni olib, uni yeganlar ikkinchi sinovda Xudoni ulug‘ladilar, va shundan so‘ng ular Navuxadnazorning hukmiga kirishga tayyorlandilar. Satr ustiga satr, 2001-yil 11-sentyabrdagi birinchi sinov qudratli farishtaning qo‘lida bo‘lgan kichik kitobni yeyish edi. O‘sha sinov navbatdagi sinovni boshlab berdi; unda uchinchi va yakuniy litmus sinovidan oldin sajda qiluvchilarning ikki toifasi namoyon bo‘lishi kerak edi; bu esa shunchaki yo ulug‘langan xarakterni, yo zulmat bilan to‘lgan xarakterni namoyon etdi.

Bir yuz qirq to‘rt ming kishining muhrlanish vaqti 2001-yil 11-sentyabr tarixidan Amerika Qo‘shma Shtatlarida tez orada keladigan yakshanba qonunigacha bo‘lgan tarixdir. O‘sha tarixda o‘n qiz haqidagi masal aynan har bir harfigacha takrorlanib, bajo bo‘ladi. Bu haqiqat esa Habakkuk ikkinchi bobning bashoratli tarixi ham aynan har bir harfigacha takrorlanib, bajo bo‘lishini ko‘rsatadi. Bu, shuningdek, bir yuz qirq to‘rt ming kishining muhrlanish davri har bir bashoratli vahiy ta‘siri aynan har bir harfigacha takrorlanib, bajo bo‘ladigan davr ekanini ham anglatadi.

Daniel kitobining o‘n birinchi bobi, qirqinchi oyati oxirzamonda, 1989-yilda muhrdan ochildi. Oyati 1798-yildagi oxirzamon bilan boshlanadi va 1989-yildagi oxirzamonni belgilash bilan yakunlanadi. Qator ustiga qator, 1798-yildagi oxirzamon 1989-yildagi oxirzamon bilan mos tushadi. Qirqinchi oyatdagi tarix, 1798-yildan boshlanib, qirq birinchi oyatdagi yakshanba qonunigacha davom etib, Injil bashoratining oltinchi shohligi sifatidagi yer hayvonining (Qo‘shma Shtatlar) tarixini ifodalaydi. Yer hayvonining Respublikachilik va Protestantlikdan iborat ikki shoxi oxirzamonning ikki vaqti bilan ifodalangan.

Yuz qirq to‘rt mingning muhrlanish davrida protestant shoxi o‘sha vaqt oralig‘idagi uch sinovning ikkinchi sinovi davomida sajda qiluvchilarning ikki toifasini vujudga keltiradi. Bir toifa Masihning suratini rivojlantirgan bo‘ladi, boshqa toifa esa hayvonning suratini rivojlantirgan bo‘ladi. O‘sha sinov davrida respublikachi shox murtad protestant shoxi bilan qo‘shilib, hayvonning suratini hosil qiladi, chunki o‘sha paytda protestant jamoatlari fuqaroviy hukumat ustidan nazoratni qo‘lga oladi. O‘sha davr Xudoning Kalomidagi har bir vahiy orqali tasvirlangan, chunki aynan shu yerda Muqaddas Kitobning har bir “kitobi uchrashib, nihoyasiga yetadi.”

O‘sha tarixdagi ikkinchi sinov — bu yirtqichning surati sinovi bo‘lib, u ham bokiralar uchun ichki jihatdan, ham o‘zaro raqib bo‘lgan ikki siyosiy partiya siyosatchilari uchun tashqi jihatdan amal qiladi. Bu sinov — yaqinda keladigan yakshanba qonuni paytida “sinov muddati yopilishidan oldin” biz o‘tishimiz kerak bo‘lgan sinovdir. Bu sinov — “muhrlanishimizdan oldin” biz o‘tadigan sinovdir. Bu sinov — “abadiy taqdirimiz hal qilinadigan” sinovdir.

Biz bu tadqiqotni keyingi maqolada davom ettiramiz.

“Yana bir qudratli farishta yerga tushish uchun yuborildi. Iso uning qo‘liga bir yozuvni tutqazdi, va u yerga kelganida: ‘Bobil yiqildi, yiqildi’, deb qichqirdi. Shundan so‘ng men hafsalasi pir bo‘lganlarning yana ko‘zlarini osmonga ko‘tarib, Rabbilarining zohir bo‘lishini imon va umid bilan kutayotganlarini ko‘rdim. Ammo ko‘plari, go‘yo uxlab yotgandek, karaxt bir holatda qolayotgandek tuyuldi; biroq men ularning chehralarida chuqur qayg‘uning izini

ko‘ra oldim. Hafsalasi pir bo‘lganlar Muqaddas Yozuvlardan ular kechikish vaqtida ekanliklarini va vahiyning bajo bo‘lishini sabr bilan kutishlari lozimligini ko‘rdilar. Ularni 1843-yilda Rabbilarini kutishga undagan o‘sha dalillar, U zotni 1844-yilda kutishlariga ham olib keldi. Biroq men ko‘rdimki, ko‘pchilik 1843-yilda ularning imonini ajratib ko‘rsatgan o‘sha g‘ayratga ega emas edi. Ularning hafsalasi pir bo‘lgani imonlarini susaytirgan edi....”

“Isoning Muqaddas joydagi xizmati yakuniga yetib, U Eng Muqaddas joyga kirib, Xudoning qonuni saqlangan sandiq oldida turganida, U dunyoga uchinchi xabar bilan yana bir qudratli farishtani yubordi. Farishtaning qo‘liga bir o‘rama yozuv berildi, va u qudrat hamda ulug‘vorlik ila yerga tushar ekan, insoniyatga qachonlardir yetkazilgan eng dahshatli tahdidni o‘z ichiga olgan qo‘rqinchli ogohlantirishni e‘lon qildi. Bu xabar Xudoning farzandlarini oldinda turgan vasvasa va iztirob soatini ko‘rsatish orqali hushyor turishga undash uchun mo‘ljallangan edi. Farishta dedi: ‘Ular mahluq va uning surati bilan yaqin jangga olib kiriladilar. Ularning abadiy hayotga bo‘lgan yagona umidi sobit qolishdir. Garchi ularning hayotlari xavf ostida bo‘lsa-da, ular haqiqatni mahkam tutishlari kerak.’ Uchinchi farishta o‘z xabarini shunday yakunlaydi: ‘Azizlarning sabr-toqati shundadir: mana shu yerda Xudoning amrlarini va Isoning imonini saqlaydiganlar bordir.’ U bu so‘zlarni takrorlar ekan, samoviy ma’badga ishora qildi. Bu xabarni qabul qilganlarning barchasining fikri Eng Muqaddas joyga qaratiladi; u yerda Iso sandiq oldida turib, marhamat hali ham davom etayotgan barcha kishilar va Xudoning qonunini bilmasdan buzganlar uchun O‘zining so‘nggi shafosatini qilmoqda. Bu kafforat solih o‘liklar uchun ham, solih tiriklar uchun ham ado etiladi. U Masihga ishonib vafot etgan, biroq Xudoning amrlari haqidagi nurni qabul qilmaganliklari sababli, uning farmonlarini buzib, bilmasdan gunoh qilganlarning barchasini o‘z ichiga oladi.” Early Writings, 245, 255.